

ledes fra. Jeg tror, at den Tale vil høres om en Menneskealder eller to, at Folketirken og Statskirken ikke kan holde, og saa vil det berede Veien. Men nu siger jeg: Lidt langsomt! Og saa vil jeg gjerne være med til at virke til, at der bliver saamegen Sandhed som mulig; deri er jeg enig med det ærede Medlem fra Sønderfj (Højmark), og jeg vil kun tilføje, at vi ikke skabe Sandheden ved at give Love om alt det. Iøvrigt maa jeg sige, at det har glædet mig — og det var mer, end jeg havde ventet efter den høitærede Ministers Udtalelse igaar — at høre den høitærede Minister idag, thi igaar var han virkelig meget haard, da han sagde, at selv om baade Folkething og Landsting vedtog det, satte han ene Mand sin Villie og Mening over dem, idet han sagde: Jeg lader mig ikke dreie en Smule — der er noget vist Ridderligt deri, det negter jeg ikke —, jeg bliver paa Pletten, jeg indstiller det ikke, I faae det ikke! Idag har han derimod været mere medgjørlig, end jeg havde ventet; han sagde f. Ex.: Aldersgrændsen vil jeg lade staa, men jeg skal være villig til at indrømme en hel Del Undtagelser fra Reglen. Hvor Præst og Biskop finde, at det kan gaa an, kunne de saa blive konfirmerede; jeg skal ikke holde igjen, og den Lov, som min Formand har givet i 1877, ser jeg noget Urimeligt i. Som sagt, den høitærede Kirkeminister var meget mere rimelig idag overfor Konfirmationslovgivningen, og derfor haaber jeg, at han vil gjøre en hel Del ad administratio Dei med Hensyn til Konfirmationen, og han kan gjøre en hel Del. Det haaber jeg, som sagt, efter hans Udtalelser idag; men hvad derimod angaar Forslaget om Ugtefælskabets Stiftelse, vide vi, hvad vi kunne vente os. Vi kunne gjerne gaa i Udvalg med Forslaget og forhandle om det, men iøvrigt viste det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro) os ved sine Udtalelser temmelig godt den Veie, vi have at gaa, og saaledes tror jeg ogsaa, at det vil blive.

Sansen (Svendborg Amts 2den Valgkreds): Den høitærede Kultusminister har til Overflod godtgjort, at han ikke er i Forstaelse med den Krang og den kirkelige Bevægelse, som findes for Tiden heri Landet, og hans Udtalelser have godtgjort, at videre Forhandlinger om disse kirkelige Love som den igaar og den idag i Birkeligheden ere aldeles unyttige og altsaa ikke føre til det allermindste Resultat. Jeg tror derfor, at Thinget handler rigtigst og klogeft i ikke at spille Tiden med at forhandle med den høitærede Minister om Ting, som vi vide ikke føre til Noget. Naar vi skulde diskutere disse Sager, skulde det ikke være af Hensyn til Ministeren, men af Hensyn til de Mænd, som have henvendt sig til Rigsdagen, og derfor finder jeg, at Diskussionen

derom ganske naturlig, som det ogsaa blev udtalt igaar, føres, naar Andragendet, som jeg haaber, om ikke lang Tid kommer for heri Thinget. Jeg tror, skjøndt jeg udtaler dette paa mine egne Begjæ, at være i fuld Overensstemmelse med mine nærmeste Meningsfæller i at udtale dette, og dette har jeg fundet Anledning til ved denne Leilighed at bemærke.

Forslagsstilleren (H. Holm): Det skal kun være en ganske kort Bemærkning til, hvad den sidste ærede Taler har udtalt idag, ligesom flere andre ærede Talere igaar, nemlig, at det vilde være det Naturligste at vente med at forhandle denne Sag, til vi fik alle de mange Sager paa een gang under Behandling ved Ustov-andragendet. Jeg vil bede de Herrer at erindre, at samtidig med Ustovandragendet komme ogsaa alle de andre Sager, der ere henviste til Andragendeudvalget, til Behandling heri Salen, og selv om det faar en særskilt Dag, vil der være saa mange Punkter, som jeg nævnte igaar, at vi kunne tale ikke blot en Uge, men adskillige Uger, hvis Alt skulde drøftes. Jeg kan ikke se, hvad der skulde være til Hinder for at forhandle hver Sag for sig, naar de ligge for i Form af særskilte Lovforslag. Men det, jeg nærmest vilde bemærke, er iøvrigt det, at nogle af de ærede Medlemmer synes mig vel meget at være komne ind paa den Lantegang, at Rigsdagen ligeoverfor disse Sager skulde være en Slags Diskussionsklub, hvor man skulde tage en almindelig Diskussion op om de store Principer, der skulde ligge i alle disse Sager. Det er min Opfattelse, at det netop skulde være Rigsdagens Opgave, at prøve paa at give hver Lantke et bestemtere Udtryk, end den kan faae under store, vidløftige og svævende Forhandlinger, og da jeg tror, at Rigsdagen vil være istand til at danne sig en klar Mening om de to Sager, der have været fremme idag og igaar, gennem Forhandling, Udvalgs-Betænkning og Afstemning, kan jeg ikke se Andet, end at vi gjøre Sagerne en god Tjeneste, ja, den bedste Tjeneste, vi kunne gjøre dem, ved at give dem en bestemt Form, istedetfor at holde os til ubestemte og svævende Udtryk, som der har været nok af, og som der fremdeles er nok af i den almindelige Forhandling om disse Sager.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges enstemmig med 52 Stemmer.